

‘Er was wel bloed, maar mijn benen leken verder in orde’

‘De majoor zei: wie houdt jij nou het meest voor de gek, Jeffrey? Jezelf of je eenheid?’

wegen. Ze waren bont en blauw, maar de artsen konden verder niets afwijkends vinden. Waarschijnlijk had er een zenuw bekneld gezeten en zou hij na een week gewoon weer kunnen meedraaien, dacht hij.

Dat viel tegen. Alleen als hij lag, was de pijn te verdragen, maar als hij stond of zat, was die niet te harden. Op 17 juni moest hij terug naar Nederland. ‘Ik was superkwaad. Het voelde alsof ik iedereen in de steek liet.’

‘Knetterstoned’ door de morfine werd hij naar vliegveld Eindhoven gevlogen. Door middel van een echo en een MRI-scan vonden de artsen in Nederland scheurtjes en verrekkingen in beide knieën en verkalkingen in zijn benen. ‘Aan de buitenkant zie je er niets van. Ik kan bijvoorbeeld gewoon hardlopen, maar er zit een grens aan de belastbaarheid. Ik kan niet meer wat ik vroeger kon. Bovendien heb ik veel langer nodig om te herstellen.’

KORPS COMMANDOTROEPEN

Het was zijn moeder die als eerste merkte dat hij misschien nog meer schade had opgelopen. Jeffrey begon dingen te vergeten en kon zich steeds slechter concentreren. Hij heeft bij de explosie blijkbaar ook een harde klap op zijn hoofd gehad en heeft daardoor hersenschade opgelopen. Aanvankelijk ontkende hij het en gaandeweg werd hij er een meester in om het op zijn werk te verbloemen. ‘Ik had lijsten gemaakt van de spullen die ik nodig had en omdat ik alleen werkte, kon ik alles eindeloos controleren. Ook had ik onbeperkt toegang tot de paracetamol en ibuprofen.’

Hij deed er alles aan om zijn grote droom om toegelaten te worden tot het Korps Commandotroepen uit te laten komen. ‘Ik wilde verder groeien bij Defensie. Ik had het er zo naar mijn zin. School had ik altijd verschrikkelijk gevonden, maar hier vond ik leren leuk omdat het me interesseerde. Voor geen goud wilde ik dat opgeven. Als ik zou vertellen wat er met me aan de hand was, zou ik worden afgekeurd.’

Hij werd aangenomen bij de Geneeskundige Compagnie en mocht een mbo-opleiding gaan volgen om verpleegkundige te worden. Toen moest hij serieus gaan studeren en daarop liep hij vast. ‘Op een dag riep mijn majoor me bij zich en vroeg: wie houd jij nou het meest voor de gek, Jeffrey? Jezelf of je eenheid?’

Aanvankelijk bleef ik ontkennen. Ik deed stoer tegen mijn majoor: ik houd dit wel vol. Let maar op. Maar hij gaf me het advies om erover na te denken, om er thuis over te praten.’

Pas toen de majoor de mogelijkheden schetste die er binnen Defensie nog wél voor hem waren, durfde Jeffrey toe te geven. ‘Ik ben dienstongeschikt wegens bijzondere omstandigheden. Voor mensen met die status heeft Defensie veel opleidingspotjes en omscholingsmogelijkheden.’

ZILVEREN MEDAILLE

In zijn reïntegratietraject ontmoette Vroegop een fysiotherapeut die ook gewond was geraakt in Afghanistan. Die vroeg hem een keer mee te gaan naar een training voor de Invictus Games, een tweemaaljaarlijks sportevenement voor gewonde militairen over de hele wereld. ‘Dat wilde ik dus niet’, zegt Vroegop, ‘want ik was niet gewond geraakt, vond ik.’

Om zijn collega een plezier te doen, besloot hij één keer te gaan kijken. Hij was meteen gecharmeerd van de open sfeer die er heerste. ‘Zij vragen je op de man af waarom je daar bent en wat er gebeurd is. Iedereen daar worstelt ermee dat hij niet meer kan wat hij vroeger wel kon en tegelijkertijd hebben ze zoveel plezier.’

Na de trainingen lag het voor de hand mee te gaan naar de Invictus Games van 2018. Dat was een van de moeilijkste beslissingen uit zijn leven. ‘Want dan zou ik definitief moeten accepteren dat ik gehandicapt ben.’

Maar hij ging. Hij deed mee met zwemwedstrijden en won een zilveren medaille met het rolstoelbasketbalteam. In 2020 zouden de Invictus Games in Den Haag gehouden worden. Hij had zijn familie en naasten uitgenodigd om erbij te zijn. ‘Het leek me zo mooi om daar samen deze periode af te kunnen sluiten.’

Door de coronacrisis is het toernooi uitgesteld, waarschijnlijk tot mei of juni 2021. Janner, vindt Vroegop, ‘maar volgend jaar gaan we het goed inhalen’.

Linda Huijsmans is medewerker van Het Financieele Dagblad

CV

- **1989** Geboren op 23 augustus in Purmerend
- **2006** Mbo defensie en veiligheid
- **2007** Algemene Militaire Opleiding Luchtmobiel
- **2008** Luchtmobiele Brigade
- **2009** Uitzending naar Tarin Kowt, Afghanistan
- **2013** Opleiding tot Verzorgende IG MBO3
- **2018** Deelname Invictus Games Australië: rolstoelbasketbal en zwemmen
- **2018** Opleiding tot doktersassistent bij Defensie
- **2021** Deelname aan de uitgestelde Invictus Games in Den Haag

Tegenslag

In Tegenslag vertellen ondernemers, bestuurders, politici en kunstenaars over de dieptepunten in hun loopbaan. En hoe zij die te boven kwamen.

‘**H**et was 8 juni 2009 en ik was halverwege mijn missie in Tarin Kowt. We hadden die ochtend een afspraak, een *shura*, met de leiders van het dorp. Onze route was van tevoren gecheckt op bembommen, maar de Taliban hadden die nacht kans gezien bembommen te leggen. Vlak nadat we vertrokken waren, reed mijn pantservoertuig op een bembom.’

Ik werd eruit geslingerd en was een paar minuten buiten bewustzijn. Toen ik bijkwam, hoorde ik een van de jongens om hulp schreeuwen. Als *combat live saver* was ik getraind de eerste levensreddende handelingen te verrichten. Ik wilde naar die jongen toe, maar mijn benen deden het niet. Ik voelde eraan en ze zaten er nog. Wel zat er een grote metalen scherf in, maar die kon ik er vrij gemakkelijk uitwippen. Het ging wel bloeden, maar verder leken mijn benen in orde. Daarom besloot ik naar die jongen toe te kruipen.’

BEKNELDE ZENUW

De eerste gewonden werden met een helikopter afgevoerd, maar al snel bleek uit onderschepte berichten dat de Taliban van plan waren de Nederlanders onder vuur te nemen. Vroegop moest met de andere gewonden zes uur wachten bij de wrakstukken van hun voertuigen, voordat zij door de Amerikanen naar Kamp Holland werden gevlogen. Twee dagen later kon hij zijn benen weer be-

Jeffrey Vroegop: ‘Ik was superkwaad. Het voelde alsof ik iedereen in de steek liet.’ FOTO: MARK HORN VOOR HET FINANCIEELE DAGBLAD